

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **N. N.**, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem v Praze, Ječná 7/548 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2013, č.j. OAM-75/ZA-06-P10-R2-2009, t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný svým usnesením označeným v záhlaví zastavil s odkazem na ust. § 66 odst. 1 písm. e) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ozřejmil, že v případě žalobce se v tomto konkrétním řízení jednalo o **posouzení jeho čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany**, o kterou požádal dne 10. 12. 2009, přičemž prvotně řízení o dané žádosti skončilo dne 12. 1. 2010 zastavením řízení pro její nepřipustnost (§ 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, dále jen zákon o azylu, a § 25 písm. i) téhož zákona). O následně podané žalobě rozhodoval **Krajský soud v Brně**, který rozhodnutí žalovaného dne **25. 1. 2011 pod č. j. 56Az 5/2010-61 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení** se závazným právním názorem.

Dále žalovaný ozřejmil průběh všech dosud žalobcem podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany včetně stavu jejich řízení.

Prvá žalobcem uplatněná žádost byla podána dne 21. 3. 2006 a rozhodnuto o ní bylo dne 23. 11. 2006 tak, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. §

12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu. Žaloba proti rozhodnutí byla Krajským soudem v Brně dne 31. 10. 2007 pod č. j. 56Az 367/2006-39 zamítnuta. Posléze podaná kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem v Brně dne 30. 5. 2008, č. j. 4Azs 12/2008-73 **odmítnuta pro nepřipustnost**.

Dne 20. 2. 2009 podal žalobce **druhou žádost**, řízení o ní byla dne 13. 3. 2009 **zastaveno pro nepřipustnost** opakované žádosti. Toto rozhodnutí žalobou napadeno nebylo.

V pořadí **třetí žádost** uplatnil žalobce dne 9. 11. 2009 a řízení o ní bylo opět zastaveno pro nepřipustnost opakované žádosti dne 24. 11. 2009. Žaloba projednaná Krajským soudem v Brně dne 21. 10. 2010, č.j. 56Az 100/2009-33 byla **zamítnuta**.

Dne 10. 12. 2009 podal žalobce **čtvrtou žádost** o udělení mezinárodní ochrany. Tato žádost, resp. rozhodnutí žalovaného o této konkrétní žádosti, je **předmětem tohoto přezkumného soudního řízení**.

Pátou žádost žalobce podal 21. 1. 2010 a opět došlo dne 1. 2. 2010 k zastavení řízení, když žádost byla vyhodnocena jako nepřipustná. O následně podané žalobě rozhodoval **Krajský soud v Brně**, který rozhodnutí žalovaného **dne 25. 1. 2011 pod č. j. 56Az 10/2010-34 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení**.

Dne 15. 2. 2010 podal žalobce v pořadí **šestou žádost**, o níž rozhodl žalovaný dne 22. 2. 2010 když řízení zastavil pro nepřipustnost opakované žádosti. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 2. 2010, když **žalobce se tentokráte nebránil žalobou**.

Sedmou žádost žalobce podal dne 11. 3. 2010 a řízení opět bylo dne 2. 4. 2010 zastaveno, když žádost byla posouzena jako nepřipustná pro opakování. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou, o níž rozhodoval **Krajský soud v Brně**, který rozhodnutí žalovaného **dne 25. 1. 2011 pod č. j. 56Az 49/2010-37 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení**.

Z výše uvedeného dle žalovaného vyplynulo, že žalobce je nadále v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, kdy po zrušujících rozsudcích Krajského soudu v Brně **se vedou řízení o žádosti v pořadí čtvrté, páté a sedmé**. O žádostech žalobce má přitom rozhodovat totožný správní orgán. Žalovaný tak vyhodnotil nastalou situaci s odkazem na § 48 odst. 1 a 2 správního řádu s tím, že shledal v popsáném překážku věci zahájené (tzv. litispendenci). Vyslovil přesvědčení, že nemůže o obsahově totožné žádosti téhož žadatele vésti současně tři správní řízení, a proto řízení o žádosti podané dne 10. 12. 2009 zastavil dle ust. § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu z důvodů překážky řízení dle § 48 odst. 1 téhož zákona. Závěrem zdůraznil, že veškeré žalobcem dosud uvedené relevantní skutečnosti budou posouzeny v rámci probíhajícího řízení o v pořadí poslední, tedy sedmé žádosti podané dne 11. 3. 2010. Žalovaný současně zohlední všechny právní

názory Krajského soudu v Brně vyslovené v jeho třech zrušujících rozsudcích ze dne 25. 1. 2011 (poznámka soudu - popsáno výše).

Ve včasné žalobě žalobce v zásadě shrnul průběh řízení o všech třech svých dosud neukončených žádostech o udělení mezinárodní ochrany včetně odkazu na zrušující rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2011 již shora popsané. Dále uvedl, že dne 5. 8. 2013 mu byla doručena dvě rozhodnutí, resp. usnesení, kterými byla řízení o čtvrté a páté žádosti s odkazem na § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastavena z důvodu litispendence. S postupem žalovaného vyslovil nesouhlas s následující polemikou: dle názoru žalobce měl správní orgán zvolit postup dle § 140 odst. 1 správního řádu a všechna tři řízení spojit. Pokud tak neučinil, tak logickým by se jevil postup zastavit řízení o páté a sedmé žádosti, neboť řízení o čtvrté žádosti překážka litispendence nebránila. Toto řízení jako jediné bylo zahájeno bez později vzniknuvší překážky litispendence a jako jediné může vést k platnému rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Objasnil, že žaloba k soudu je dle jeho přesvědčení jediná možnost jak se bránit nezákonnému napadenému usnesení. Ačkoli toto obsahuje poučení o možnosti podat rozklad, pak je dle mínění žalobce rozklad s ohledem na ust. § 9 zákona o azylu vyloučen a rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu je klasickým rozhodnutím o mezinárodní ochraně, proti němuž se lze bránit toliko správní žalobou. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 15. 11. 2007, sp. zn. 9Aps 5/2004. Navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat žalovaného k náhradě nákladů řízení.

Správní orgán se k věci vyjádřil ve stanovisku s datem 27. 9. 2013. Nejprve zopakoval žalobní námitky a argumentaci žalobce zpochybňující správnost postupu a následného rozhodnutí žalovaného. Vyzdvihl, že s ohledem na množství opakovaných žádostí naopak považuje za logické a žalobce nikterak nepoškozující pokračovat v naposled započatém správním řízení. Znovu popsal výsledek řízení a následné rozsudky Krajského soudu v Brně mající vztah k žádosti čtvrté, páté a sedmé. Zdůraznil, že zatímco rozsudky týkající se řízení o páté a sedmé žádosti nabyly právní moci dne 18. 2. 2011, rozsudek týkající se řízení o čtvrté žádosti nabyt právní moci až 21. 2. 2011. Dovožoval proto, že výrokem rozsudku č. j. 56Az 49/2010-37 (řízení o sedmé žádosti) byl vázán s ohledem na ust. § 54 a § 78 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s.ř.s.). Žalovaný uvedl, že v rámci probíhajícího řízení o sedmé žadatelově žádosti budou posouzeny a vypořádány nejen všechny žadatelem či jeho právním zástupcem sdělené relevantní skutečnosti, ale rovněž že budou zohledněny všechny právní názory Krajského soudu v Brně vyjádřené ve výše uvedených rozsudcích (tedy včetně č.j. 56 Az 5/2010-61). Toto konstatování správního orgánu není pouhým „sympatickým ujištěním“, jak jej žalobce označuje, ale vychází z rozsudku č.j. 56Az 49/2010-37, v němž brněnský soud mj. výslovně odkazuje právě na rozhodnutí č.j. 56Az 5/2010-61. Výslovně zde soud zmiňuje dosud nevypořádané žalobcovo tvrzení týkající se jím uváděného členství v hnutí Hizb ut-Tahrir al-Islami. Obavy uvedené žalobcem jsou tedy neopodstatněné a liché, neboť závazný zrušující rozsudek č.j. 56Az 49/2010-37 shrnuje skutečnosti dosud zjištěné nejen v průběhu tohoto správního řízení o sedmé žalobcově žádosti,

ale i další z pohledu soudu nevypořádaná tvrzení a zavazuje žalovaný správní orgán povinností zohlednit je v budoucím rozhodnutí.

S ohledem na skutečnost, že žalobce byl řádně poučen o možnosti podat si proti usnesení o zastavení řízení rozklad k ministru vnitra (a tak se i stalo), přičemž do doby současné nebylo o rozkladu rozhodnuto, považoval správní orgán žalobu za nepřípustnou ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s. ve spojení s § 5 s.ř.s., a proto navrhl s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. její odmítnutí.

V reakci ze dne 29. 10. 2013 na vyjádření žalovaného pak žalobce upozorňuje, že správní orgán neuvedl žádné argumenty pro svůj názor, že jím vydané rozhodnutí by mělo oproti úpravě dle § 10 zákona o azylu podléhat tzv. rozkladovému řízení. Trval na tom, že na jakékoli rozhodnutí, kterým se končí řízení o žádosti o mezinárodní ochranu se vztahuje § 9 zákona o azylu, který odvolací řízení vylučuje. Dále nesouhlasil s tím, že může být při třech paralelně probíhajících řízeních zastaveno libovolně kterékoli z nich, o kterém tak bez hlubší logiky a bez respektování zákonného postupu uváží správní orgán. Stejně tak nelze odůvodňovat zastavení toho kterého konkrétního řízení odkazem na den nabytí právní moci rozsudků Krajského soudu v Brně. Připomněl, že řízení o mezinárodní ochraně je zahájeno dnem podání žádosti a k tomuto datu je třeba posuzovat otázku existence překážky litispendence. V tomto ohledu v případě několika probíhajících řízení je nutné zastavit řízení později zahájené. Trval proto na podané žalobě.

Obě strany vyslovily souhlas s projednáním věci postupem dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Krajský soud k uplatněným žalobním námitkám a ke stanovisku žalovaného uvádí toto: tři s časovým odstupem zahájená řízení o udělení mezinárodní ochrany a následně vydaná rozhodnutí byla podrobena soudnímu přezkumu a v jeden den byla třemi rozsudky Krajského soudu v Brně rozhodnutí žalovaného zrušena a věci mu byly vráceny k dalšímu řízení. Žalovaná dvě z těchto řízení – na časové lince se jedná pro zjednodušení o řízení první (fakticky čtvrté) a druhé (fakticky páté) – zastavil s odkazem na § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu s tím, že v řízení o třetí (tedy sedmé) žádosti bude pokračovat v souladu s pokyny obsaženými ve zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 1. 2011, č. j. 56Az 49/2010-37. Žalobce napadl postup spočívající v zastavení řízení o první (fakticky) čtvrté žádosti s tím, že pokud snad chtěl žalovaný aplikovat zastavení řízení pro překážku litispendence, mohl a měl tak učinit v řízení o žádostech následně uplatněných, tedy o žádosti druhé a třetí (fakticky páté a sedmé) a nikoli bez logického odůvodnění a jen na libovůli žalovaného spočívající v řízení o žádosti první (fakticky čtvrté), u které jako u jediné v době jejího podání překážka litispendence objektivně neexistovala. Za případně správný postup by mohlo být považováno spojení těchto tří řízení v souladu s § 140 odst. 1 správního řádu, ale nikoli náhodný výběr náhodného řízení, které bude dle volby žalovaného zastaveno. Další otázkou k úvaze bylo poučení o oprávněném prostředku proti zastavení řízení, konkrétně o možnosti podat si rozklad k ministrovi vnitra. Žalobce tvrdil, že s odkazem na jím uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně je i rozhodnutí o zastavení řízení rozhodnutí ve věci

mezinárodní ochrany, kdy je podání rozkladu s ohledem na ust. § 9 zákona o azylu vyloučeno.

Krajský soud na předmět sporu nahlíží tak, že za nastálé situace se přiklání k návrhu žalovaného na odmítnutí návrhu pro nepřipustnost žaloby (§ 48 odst.1 písm. d) s.ř.s.) z důvodů nevyčerpání žádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem (§ 68 písm. a) s.ř.s.). Krajský soud si je vědom argumentace žalobce spočívající v tom, že s ohledem na znění ust. § 9 zákona o azylu je možnost podání rozkladu, tak jak byl žalobce v přezkoumávaném rozhodnutí poučen, zřejmě vyloučena. Soud je nicméně přesvědčen, že pokud již správní orgán žalobce poučil o možnosti podat si rozklad, žalobce tak z opatrnosti učinil, jak vyplývá z informace sdělené žalovaným soudem dne 7. února 2014 (do doby současné nebylo o rozkladu rozhodnuto), pak je namístě vyčkat posouzení věci rozkladovou komisí ministra vnitra. Teprve pro případ neúspěchu z pohledu žalobce je možné sporovat správnost přijatého rozhodnutí soudní žalobou. Tento postup nemůže být ke škodě žalobce, neboť v případě, že bude v řízení o rozkladu se svými argumenty úspěšný, bude rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Pro případ, že by se rozkladová komise, resp. ministr přiklonil k argumentaci správního orgánu, může se žalobce nápravy domáhat cestou soudní.

Bližší rozbor sporného tématu krajský soud neprovádí s ohledem na výše uvedené neprovádí. Lze ovšem podotknout, že tento poněkud nepřehledný stav řízení je plně v rukou žalobce a jím opakovaně uplatňovaných žádostí – byť je pravdou, že žalobce toliko využívá možnosti dané mu aktuální zákonnou úpravou. Krajský soud v dané věci chápe žalovaného, který jistě nehodlá žalobci upírat jeho práva na projednání žádostí o udělení mezinárodní ochrany a současně se postupem jím učiněným zjevně snažil učinit dosavadní chaotické řízení o opakovaných žádostech alespoň trochu přehledným. Proto krajský soud ostatně rozumí i tomu, že se správní orgán, byť možná ne zcela šťastným způsobem, rozhodl jednat o poslední, tedy v pořadí sedmé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť s ohledem na závazný právní názor Krajského soudu v Brně vyslovený v rozhodnutí **dne 25. 1. 2011 pod č. j. 56Az 49/2010-37**, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného vydané v řízení o sedmé žádosti, bude povinen zohlednit dle pokynů soudu veškeré informace žalobcem a jeho zástupcem přednesené jak v řízení o sedmé žádosti, tak rovněž informace předestřené v řízení o žádosti čtvrté. Ze strany žalobce se sice jedná o postupy zákonem umožněné, nicméně vzbuzující pochybnosti, zda-li se žalobci fakticky jedná o to, aby o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo již bez dalších obstrukcí rozhodnuto.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. února 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně